

EGY ÁRNYVADASZ TÖRTÉNET

*„Rabul ejt,
és összetöri a szívedet.”
– Jodi Picoult, bestselleríró*

GONOSZ FORTÉLYOK

• Első könyv •

*finep
selection*

Éjfél kisasszony

CASSANDRA CLARE

CASSANDRA CLARE

Éjfél
kisasszony

GONOSZ FORTÉLYOK

Első könyv

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

Hollynak
Ilyen egy igazi tündér

PROLÓGUS

Los Angeles, 2012

KIT IMÁDTA AZ ÁRNYPIACI ÉJSZAKÁKAT.

Ezekon az éjjeleken az apja megengedte, hogy elhagyja a házat, és segítsen neki a bódénál. Kit hétéves kora óta járt az árnypiacra. Most, nyolc évvel később még mindig ugyanúgy megdöbben és elámult, amikor végigment a Kendall közön Pasadena óvárosában, amíg egy csupasz téglafalhoz nem ért – aztán átlépett rajta, be a színek és fények ragyogó birodalmába.

Mindössze néhány utcára innen hétköznapi üzletek sorakoztak: laptopokat és egyéb kutyüket árusító Apple mintaboltok, gyorséttermek és bioboltok, nagy áruházláncok és trendi butikok. Ám ez a síkator egy óriási térre nyílt, amit minden oldalról varázslat óvott attól, hogy valaki csak úgy könnyelműen betévedhessen az árnypiacra.

A Los Angeles-i árnypiac akkor tűnt elő, ha meleg volt az éjszaka, és egyszerre létezett is, meg nem is. Kit tudta, hogy amikor az élénk színekkel kidekorált standok közé lép, olyan helyre kerül, ami eltűnik majd, amint megjelennek a felkelő nap első sugarai.

Ám amíg a piacon lehetett, jól érezte magát. Ez egészen más volt, mint amikor olyanokkal volt körülveve, akik nem rendelkeztek az övéhez hasonló különleges képességgel. Az apja „istenadta tehetség”-nek hívta, bár Kit inkább istencsapásának érezte. Hyacinth, a lila hajú jövendőmondó, akinek a piac szélén állt a standja, egyszerűen a Látásnak nevezte.

Kit ezt sokkal találóbb névnek vélte. Elvégre egyedül az különböztette meg őt az átlagos gyerekektől, hogy olyasmiket is látott, amiket a többiek nem. Néha értelmetlen dolgokat: a repedezett járda melletti száraz fűből előbújó pixiket, sápadt képű vámpirokat késő este a benzinkútnál, vagy azt a pasast, aki a bisztró pultján kocogtatta az ujjait, és amikor Kit jobban megnézte magának, látta, hogy a keze valójában vérfarkaskarmokban végződik. Kisgyerekkora óta látott ilyesmiket, és az apjának is megvolt ugyanez az adottsága. A Látás képessége öröklődött a családban.

Az volt a legnehezebb, hogy az ember ellenálljon az ösztönös késztetésnek, és ne reagáljon a látottakra. Amikor Kit egy délután hazafelé tartott a suliból, meglátott egy farkas vérfarkast, akik egymást marcangolták egy elhagyatott játszótéren. A fiúnak földbe gyökerezett a lába, és addig üvöltött, amíg meg nem jelentek a rendőrök, ám azok semmit sem láttak. Ezek után az apja alig engedte ki a házból, és megengedte neki, hogy egyedül tanuljon, régi könyvekből. Kit rendszerint az alagsorban videojátékozott, és ritkán merészkedett ki, leginkább csak nappal, vagy amikor megnyílt az árnypiac.

A piacon nem kellett magába fojtania a reakcióit. Az árnypiacot még a törzsközönsége is színpompásnak és bizarrnak látta. Ifrítek tartottak pórázon különféle mutatványokat előadó dzsinneket, és gyönyörű kis périk táncoltak olyan standok előtt, ahol csillogó, veszélyes porokat lehetett kapni. Az egyik bódénál egy banshee azzal kecsegtette a vásárlókat, hogy megjósolja a haláluk időpontját, bár Kit fel nem foghatta, miért akarná ezt bárki is előre tudni. Egy klurikón felajánlotta, hogy megtalál bármilyen elveszett tárgyat, egy vállig érő, élénkzöld hajú, fiatal boszorkány pedig elvarázsolt karkötőket és nyakláncokat árult, amik állítólag képesek voltak szerelmi vágyat ébreszteni valakiben. Amikor Kit a boszorkányra nézett, a lány elmosolyodott.

– Ejnye, Rómeó! – bökte oldalba az apja. – Nem azért hoztalak ide, hogy flörtölj. Segíts felrakni a táblát!

Odarúgta Kitnek a hajlított fémből készült kisszéket, majd átnyújtotta neki a fadarabot, amibe beleégette a bódéja nevét – azaz a sajátját: JOHNNY ROOK.

Nem volt valami fantáziadús elnevezés, de Kit apjában soha nem is tengett túl a kreativitás. Ami elég furcsa – gondolta Kit, miközben felállt a kisszékre, hogy kiakassza a táblát – olyasvalakitől, akinek ügyfelei között akadt boszorkánymester, vérfarkas, vámpír, kobold, lidérc, szellem, valamint egy alkalommal még sellő is. (Utóbbival titokban találkoztak a SeaWorld delfináriumban.)

Bár igaz, hogy talán nem is volt szükség hivalkodóbb táblára. Kit apja különféle főzeteket és porokat árult – illetve kéz alatt még kétes legalitású fegyvereket is –, ám valójában nem ez vonzotta a kuncaftokat a standjához. Hanem az a tény, hogy Johnny Rook olyan pasas volt, aki mindenről tudott. Semmi sem történhetett a Los Angeles-i alvilágban anélkül, hogy ő tudomást ne szerzett volna róla, nem akadt olyan befolyásos alak, akinek ne tudta volna valami titkát vagy az elérhetőségét. Olyan ember volt, aki jó pénzért bármiről tudott információval szolgálni.

Kit leugrott a székről, az apja pedig a kezébe nyomott két ötvendolírost.

– Menj, váltsd fel valahol! – mondta anélkül, hogy a fiúra nézett volna. Előhúzta a pult alól piros főkönyvét, és nekiállt lapozgatni, valószínűleg azt számolgatta, hányan tartoznak neki. – Ennél kisebb pénzem nincs.

Kit bólintott, és otthagya a bódét. Örült, hogy elszabadulhat. Bármilyen megbízás jó kifogás volt arra, hogy a piacon bóklásszon. Elment egy stand mellett, teli fehér virágokkal, amik átható, édes, mérges illatot árasztottak, meg egy olyan mellett, ahol drága öltönyt viselő alakok röplapokat osztogattak egy tábla előtt, amin az állt: **CSAK RÉSZBEN VAGY TERMÉSZETFELETTI? NEM VAGY EGYEDÜL! JELENTKEZZ AZ ŐRZŐ KÖVETŐINEK SORSOLÁSÁRA! ENGEDD BE A SZERENCSET AZ ÉLETEDBE!**

Egy vérvörös ajkú, sötét hajú nő megpróbált Kit kezébe nyomni egy röplapot. A fiú nem fogadta el, mire a nő kacér pillantást vetett a feje fölé az apjára, aki elvagyorodott. Kit a szemét forgatta: folyton kis szekták alakultak valami alsóbbrendű démon vagy angyal imádatára. Soha semmi nem sült ki belőlük.

Kit megkereste az egyik kedvenc standját, és vett egy pohár pirosra festett jégkását, aminek olyan íze volt, mintha maracuját és málnát

kevertek volna össze tejszínnel. A fiú igyekezett ügyelni arra, kitől vásárol a piacon – voltak itt olyan finomságok és italok, amik tönkretelheték az ember egész életét –, de Johnny Rook fiával úgysem mert volna szórakozni senki. Johnny Rook mindenkiről tudott valamit. Aki ujjat húzott vele, hamar azon kaphatta magát, hogy a titkai többé már nem titkok.

Kit sétálgatott egy kicsit, aztán visszament ahhoz a boszorkányhoz, aki elvarázsolt ékszereket árult. A lánynak nem volt saját bódéja; szokás szerint egy nyomott mintás szarongon üldögélt, azon a fajta olcsó, élénk színű kendőn, amit a tengerparti sétányokon lehetett kapni. Amikor Kit közelebb ért, felnézett.

– Szia, Wren! – szólt a fiú. Kétkedett benne, hogy ez volna a lány igazi neve, de az árnypiacon mindenki így szólította őt.

– Halihó, szépfiú! – A lány arrébb húzódott, hogy Kit elférhessen mellette, karkötői és bokaperecei hangosan csilingeltek. – Mi szél hozott szerény hajlékomba?

A fiú leült mellé a földre. A farmerja elnyűtt volt, a térde több helyen ki is lyukadt. Legszívesebben lenyúlt volna egy kicsit az apjától kapott pénzből, hogy vegyen magának néhány új holmit.

– Fel kéne váltatnom apámnak két ötvenest.

– Pszt! – intette le a lány. – Vannak itt olyanok, akik két ötvenesért elválnak a torkodat, és eladnak a véredet sárkányvérként.

– Engem ugyan nem mernének bántani – felelte Kit magabiztosan. – Itt egy ujjal sem érhet hozzám senki. – Hátradólt. – Hacsak én magam nem akarom.

– Na, tessék! És én még azt hittem, elfogyott a szemtelen flörtölő talizmánom.

– *Én* vagyok a te szemtelen flörtölő talizmánod.

Kit rámosolygott egy párra, akik elsétáltak mellettük: egy magas, jóképű fiúra, akinek sötét tincsei közt egy fehér virított, meg egy barna hajú lányra, aki napszemüveget viselt. Mintha észre sem vették volna. Wren viszont felkapta a fejét, ahogy meglátta a mögöttük megjelenő vásárlókat: egy nagydarab fickót meg egy nőt, akinek barna haja hosszú, befont varkocsban lógott le a hátára.

– Védelmes talizmánt? – kérdezte Wren megnyerő mosollyal. – Garantáltan megóvja magukat. Arany és bronz is van, nem csak ezüst.

A nő vett egy holdköves gyűrűt, és felhúzta, majd tovább csevegett a társával.

– Honnan tudtad, hogy vérfarkasok? – kérdezte Kit.

– A tekintetükből – felelte Wren. – A vérfarkasok mindig hirtelen elhatározásból vásárolnak. És a pillantásuk sosem időzik az ezüst ékszereken. – Felsőhajtott. – Rengeteg védelmező talizmánt adok el, mióta elkezdődtek azok a gyilkosságok.

– Milyen gyilkosságok?

Wren grimaszt vágott.

– Valami örült mágikus ügy. Megégetett és vízbe fojtott holttestek bukkannak elő, levágott kézzel, telerajzolva démoni írásjelekkel... Mindenfelét beszélnek a dologról az alvilágban. Hogy lehet az, hogy te nem hallottál erről semmit? Nem figyelsz a pletykákra?

– Nem – felelte Kit. – Nem igazán. – A vérfarkaspárt figyelte, akik a piac északi vége felé tartottak, ahol a likantrópok szoktak gyülekezni, hogy megvásárolják mindazt, amire a fajtájukbelinek szüksége van: fából és vasból készült evőeszközt, farkasfüvet, letéphető nadrágot (legalábbis Kit így képzelte).

Az árnyiac elméletben az a hely volt, ahol a különféle alvilágiak elvegyülhettek, ám a gyakorlatban fajtájuk szerint szoktak csoportokba verődni. Az egyik részen gyülekeztek a vámpírok, hogy ízesített vért vásároljanak, vagy új alattvalókat keressenek maguknak azok közül, akik elveszítették gazdájukat. A piac másik végében indákkal-virágokkal beültetett pavilonok voltak, ahol tündérek kószáltak, talizmánokat árultak, és suttogva jósták meg a jövőt. Távol tartották magukat a piac más részétől, mivel elvileg tilos volt úgy üzletelniük, mint a többieknek. A boszorkánymesterek, akik ritkán bukkantak fel, és nagy félelmet keltettek, a piac legtávolabbi pontján foglaltak el standokat. Minden boszorkánymesteren akadt valami jellegzetesség, ami elárulta démoni származásukat: egyeseknek farka volt, másoknak szárnya vagy íves szarva. Kit egyszer látott egy boszorkánymester nőt, aki tetőtől talpig kék volt, akár egy hal.

És persze itt gyűltek össze mindazok, akik birtokolták a Látás képességét, mint Kit meg az apja: azok az átlagemberek, akik képesek voltak meglátni az árnyvilágot, akiket nem vakított el az álca. Wren, az önjelölt boszorkány is közéjük tartozott. Fizetett egy boszorkánymesternek,

hogyan tanítson meg neki néhány alapvető varázsigét, de igyekezett nem felhívni magára a figyelmet. Az embereknek nem volt szabad varázsolniuk, ám a feketepiacon virágzott a kereskedelem a tiltott magánórák terén. Jó pénzt lehetett keresni a varázslás tanításával, már ha nem kapták el a tilosban járót az...

– Árnyvadászok – szólalt meg Wren.

– Honnan tudtad, hogy épp rájuk gondolkodok?

– Mert pont ott állnak. Ketten. – A lány jobbra bökött az állával, szemében riadalom villant.

Ami azt illeti, az egész piacon eluralkodott a feszültség, az árusok igyekeztek feltűnés nélkül elrejteni a halálfejes talizmánjaikat meg a mérgekkel és bájitalokkal teli üvegcskéiket, dobozaikat. A pórázon tartott dzsinnek elbújtak a gazdáik mögé. A péric abbahagyták a táncot, és az árnyvadászokat figyelték, szépséges arcuk elkomorult.

Az árnyvadászok ketten voltak, egy fiú és egy lány, úgy tizenhét-tizennyolc évesek lehettek. A fiú vörös hajú volt, magas, sportos testalkatú. Kit nem látta a lány arcát, csak sűrű, szőke haját, ami egészen a derekáig omlott le. Arany markolatú kard volt a hátára szíjazva, és olyan magabiztossággal vonult, amit nem lehet mímelni.

Mindketten fekete szerelést viseltek, azt a harci öltözetet, ami már messziről jelezte, hogy nephilimek: vagyis félig emberek és félig angyalok, a természetfeletti lények megkérdőjelezhetetlen urai ezen a földön. A bolygó szinte minden nagyvárosában voltak intézeteik – akár az óriási rendőrkapitányságok –, Riótól kezdve Bagdadon és Lahoron át egészen Los Angelesig. A legtöbb nephilim eleve annak született, ám emberből is teremthettek árnyvadászt, ha úgy tartotta kedvük. Az árnyvadászok mostanában minden erővel igyekeztek harcosokat toborozni, mivel rengeteg társukat veszítették el a sötét háborúban. A pletykák szerint bárkit elraboltak, aki még nem töltötte be a tizenkilencedik életévét, és bármi jelét mutatta annak, hogy talán alkalmas árnyvadásznak.

Más szóval bárkit, aki birtokolta a Látás képességét.

– Apád standja felé tartanak – suttogetta Wren. Igaza volt. Kit egész testében megfeszült, miközben figyelte, ahogy a páros befordul az apja bódéjához vezető sorba, és határozott léptekkel a JOHNNY ROOK felírt tábla felé tartanak.

– Állj fel! – Wren már föl is ugrott, aztán talpra rántotta Kitet. A lány lehajolt, és felkapta a kendőt, benne az árujával. Kit észrevett a kézfejen egy furcsa jelet: a szimbólum vonalai mintha láng alatt folyó vizet ábrázoltak volna. Talán unalmában rajzolta a kezére. – Mennem kell.

– Az árnyvadászok miatt? – kérdezte Kit meglepetten, és hátralépett, hogy elengedje a lányt.

– Pszt! – súgta oda neki Wren, majd elviharzott, színes haja csak úgy lobogott mögötte.

– Fura – motyogta Kit, és elindult az apja bódéja felé. Oldalról közelítette meg, lehajtott fejjel, zsebre dugott kézzel. Mérget mert volna venni rá, hogy az apja ordítozna vele, ha az árnyvadászok előtt mutatkozna – pláne figyelembe véve a pletykát, miszerint a nephilimek erőszakkal besoroznak minden tizenkilenc év alatti mondént, aki látja az árnyvilágot –, de nem bírt uralkodni magán: muszáj volt hallgatóznia.

A szőke lány a fapultra könyökölt, és előrehajolt.

– Örülök, hogy látom, Rook – mondta megnyerő mosollyal.

Kit nagyon szépnek találta. A lány idősebb volt nála, és a fiú, akivel érkezett, jóval magasabb volt Kitnél. Ráadásul a lány árnyvadász, vagyis Kitnek végképp esélye sem lehetett nála, de akkor is szépnek találta. A karja fedetlen volt, és egy hosszú, halvány heg húzódott a könyökétől a csuklójáig. Fekete tetoválások borították az egész karját, furcsa szimbólumok mintázatával vonták be a bőrét. V-nyakú felsőjének dekoltázsából is kikandikált egy tetkó.

Kit tudta, hogy ezek rúnák, bűvös jelek, amikből az árnyvadászok az erejüket nyerik. Csak árnyvadászokra kerülhettek ilyen rúnák. Ha egy átlagember vagy egy alvilági bőrere próbálták volna felrajzolni, az illető garantáltan beleőrül.

– És ez ki? – kérdezte Johnny Rook, miközben az árnyvadász fiúra biccentett. – A híres *parabatai*?

Kit újult érdeklődéssel nézett a párosra. Aki tudott a nephilimekről, azt is tudta, mit jelent a parabataikötelék. Ez akkor jött létre, ha két árnyvadász egy életre bajtársi hűséget esküdött egymásnak, megfogadva, hogy mindig együtt harcolnak majd. Hogy egymásért élnek és halnak. Jace Herondale-nek és Clary Fairchildnak, a világ két leghíresebb árnyvadászának is megvolt a maga parabataia. Ezt még Kit is tudta.

– Nem – felelte a lány elnyújtottan, és felkapott egy zöldes folyadék-
kal teli üvegcsét a kassza mellől. Szerelmi bájitalként árulták, bár Kit
tudta, hogy az üvegek nagy részében csupán ételfestékkel színezett csap-
víz van. – Ez nem igazán Juliannek való hely. – A lány körüljáratta a te-
kintetét a piacon.

– Cameron Ashdown vagyok. – A vörös hajú árnyvadász kezét nyúj-
tott Johnnynak, aki láthatóan meglepődött ezen. Miközben kezét ráz-
tak, Kit kihasználta a lehetőséget, és bebújt a pult mögé. – Emma a *ba-
rátnőm*.

A szóke lány – Emma – erre grimaszt vágott, bár alig észrevehetően.
Lehet, hogy most még Cameron Ashdown barátnője volt, de Kit fogad-
ni mert volna rá, hogy a srác már nem sokáig nevezheti annak.

– Aha – mondta Johnny, és kivette az üvegcsét Emma kezéből. – Ha
jól sejttem, azért jöttél, amit a múltkor itt hagytál. – Előhalászott a zse-
béből egy piros ruhafoszlányt. Kit értetlenkedve bámult. Mégis mi le-
hetne érdekes egy darab piros szövetben?

Emma felvonta a szemöldökét. Egyszeriben mohónak tűnt.

– Megtudott róla valamit?

– Hát, ha véletlenül bejted a mosógépbe egy adag fehérenemű közé,
tuti rózsaszínűre festi a zoknijaidat.

Emma a homlokát ráncolva kapta ki a kezéből az anyagot.

– Komolyan kérdeztem. Fogalma sincs, hány embert kellett megvesz-
tegetnem, csak hogy megszerezhessem. A Spirális Labirintusban volt.
Egy darab anyukám felsőjéből, amit aznap viselt, amikor megölték.

Johnny feltartotta a kezét.

– Tudom. Én csak...

– Maga csak ne poénkodjon! Az *én* dolgom szarkasztikus, szellemes
megjegyzéseket tenni. A maga dolga az, hogy a fenyegetésünk hatására
információt szolgáltatson.

– Vagy a pénzünk hatására – tette hozzá Cameron Ashdown. – Az is
megfelel, ha pénzért cserébe szolgáltat információt.

– Sajnálom, de nem tudok segíteni – mondta Kit apja. – Ebben az
anyagban egy csepp varázslatnak sincs nyoma. Csak pamut. Szakadt és
teljesen átitatódott tengervízzel, az igaz, de akkor is... szimpla pamut.

A lány arcán egyértelmű csalódottság suhant át. Meg sem próbálta leplezni, miközben zsebre dugta az anyagot. Kit óhatatlanul is megsajnálta, ami meglepte: soha nem gondolta volna, hogy valaha megesisik a szíve egy árnyvadászon.

Emma ekkor Kitre nézett, mintha a fiú megszólalt volna.

– Szóval – mondta, és egyszerűen felcsillant a szeme –, te is látsz minket, kölyök, mint a főnök? Hány éves vagy?

Kit megdermedt. Az apja gyorsan eléje lépett, eltakarta Emma elől.

– Na, tessék! Én meg azt hittem, hogy a gyilkosságokról fogsz kérdezni, amik mostanában történtek. Nem vagy képbén, Carstairs?

Ezek szerint Wrennek igaza volt – gondolta Kit. Tényleg *mindenki* tudott ezekről a gyilkosságokról. Kihallotta apja intő hanglejtéséből, hogy el kéne tűnnie, ám csapdába esett a pult mögött, nem volt hova menekülnie.

– Hallottam pletykákat a halott mondénokról – mondta Emma. A legtöbb árnyvadász mély megvetéssel használta ezt a szót a normál emberi lényekre. A lány viszont egyszerűen csak fáradtnak hangzott. – Az egymást öldöső mondénok ügyében nem szoktunk nyomozni. Az a rendőrség dolga.

– Halott tündérek is előkerültek – mondta Johnny. – Több holttest is a tündérek népéből való.

– Az ő ügyükben nem is *szabad* nyomoznunk – felelte Cameron. – Ezt maga is tudja. A hidegbéke megtiltja.

Kit halk mormolást hallott a közeli bódékból: a zaj jelezte, hogy nem ő az egyetlen, aki kihallgatja a beszélgetést.

A hidegbéke az árnyvadászok egyik Törvénye. Majdnem öt évvel ezelőtt lépett érvénybe. Kit alig bírt visszaemlékezni arra, milyen volt az élet azelőtt. Az árnyvadászok legalábbis Törvénynek hívták. Valójában azonban büntetés volt.

Kit tízéves korában háború dúlt fel az alvilágiak és az árnyvadászok univerzumát. Egy árnyvadász, Sebastian Morgenstern, a saját fajtája ellen fordult: intézetről intézetre járt, mindenhol elpusztította az ott lakókat, átvette az uralmat a testük felett, és arra kényszerítette őket, hogy agyimosott rabszolgaként harcoljanak érte borzalmas hadseregében. Erre

a sorsra jutott a Los Angeles-i Intézet árnyvadászainak többsége: Sebastian őket is elrabolta vagy megölte.

Kitet néha rémálmok gyötörték: látta, ahogy vér borít olyan folyósókat, ahol ő maga soha nem járt, amiket a nephilimek rúnái díszítettek.

Sebastian a tündérek népe segítette azon törekvésében, hogy elpusztítsa az árnyvadászokat. Kit az iskolában úgy tanult a tündérekről, mint cuki kis lényekről, akik a fákon élnek és virágkoszorút viselnek. A tündérek népe azonban egyáltalán nem ilyen volt. Rengeteg fajtájuk akadt a sellóktól a koboldokon és cápafogó kelpiken át egészen a nemes tündérekgig, akik magas rangot töltöttek be a tündérek udvaraiban. A nemes tündérek nyúlánkak, gyönyörűek és félelmetesek. Két udvaruk volt, mindkettő roppant veszélyes: a Tündérek Udvara, amit egy olyan királynő uralt, akit már évek óta nem látott senki, és az Ellenudvar, az ármány és fekete mágia sötét otthona, a királya pedig akárcsak egy legendabeli szörnyeteg.

Mivel a tündérek is alvilágiak voltak, akik engedelmességet és hűséget esküdtek az árnyvadászoknak, az árulásuk megbocsáthatatlan bűnnek minősült. Az árnyvadászok megtorlása, ami a hidegbéke néven híresült el, kemény és mélyreható volt: a tündéreknak hatalmas összegeket kellett kifizetniük, hogy az árnyvadászok újjáépíthessék elpusztított épületeiket, ezenkívül megfosztották őket a hadseregüktől, és a többi alvilági soha, semmilyen körülmények között nem nyújthatott nekik segítséget. Súlyos büntetéssel járt, ha valaki segített egy tündérnek.

Valaha büszke, ősi és mágikus nép volt a tündérek népe, legalábbis ezt mondták róluk. Kit azonban soha nem látta őket másmilyennek, csak megtörtnek. A legtöbb alvilági, illetve mindazok, akik a mondénok és az árnyvadászok világa közti homályos térben mozogtak, nem utálták a tündéreket, még csak nem is igazán nehezteltek rájuk. Ám egyikük sem mert szembeszállni az árnyvadászokkal. A vámpírok, vérfarkasok és boszorkánymesterek távol tartották magukat a tündérektől; legfeljebb az olyan helyeken közelítették meg őket, mint az árnypiac, ahol a pénz fontosabb volt az árnyvadászok törvényeinél.

– Igen? – kérdezte Johnny. – Na, és ha azt mondanám, hogy a holttesteket írásjelek borították?

Emma felkapta a fejét. Sötétbarna, szinte fekete szeme meglepő kontrasztot képezett szőke hajával.

– Mit mondott?

– Jól hallottad.

– Miféle írásjelek? Ugyanazon a nyelven, ami a szüleim holttestén volt?

– Nem tudom – felelte Johnny. – Csak ennyit hallottam. De akkor is gyanús, nem?

– Emma – szólta Cameron figyelmeztetően. – Nem fog tetszeni a Klávénak.

A Klávé az árnyvadászok kormánya volt. Kit úgy tapasztalta, hogy soha semmi nem tetszik nekik.

– Nem érdekel – közölte Emma. Láthatóan teljesen megfélemedezett Kitről; lángoló tekintettel meredt a fiú apjára. – Mondjon el nekem mindent, amit tud! Kétszázat adok.

– Jó, de nem tudok sokat – felelte Johnny. – Valakit elkapnak, aztán néhány nappal később holtan kerül elő.

– És mikor „kaptak el” valakit legutóbb? – kérdezte Cameron.

– Két napja – válaszolta Johnny, és láthatóan úgy érezte, kiérdemli a fizetését. – A hullát valószínűleg holnap hagyják ott valahol. Nincs más dolgok, csak odamenni, és elkapni az otthagyt.

– És mégis hova menjünk pontosan? – kérdezte Emma.

– Azt csiripelik a verebek, hogy a következő holttestet Nyugat-Hollywoodban fogják kitenni. A Sír bárnál.

Emma izgatottan tapsikolt. A pasija ismét figyelmeztetően rászólt, de Kit legszívesebben közölte volna vele, hogy kár a gőzért. Még soha nem látott kamasz lányt ilyen lelkesen reagálni valamire – még híres színészre, fiúbandára vagy ékszerre sem. Ezt a lányt szinte szétvetette az izgalom egy hullá puszta gondolatától.

– Miért nem jár utána *maga*, ha annyira aggasztják ezek a gyilkosságok? – faggatta Cameron Johnnyt. Kit szépnek találta a fiú szemét. Röhejesen vonzó pár voltak ezek ketten. Szinte már bosszantóan helyesnek látta őket. Kit kíváncsi volt, vajon hogy nézhet ki a híres Julian. Ha megesküdtek Emmával, hogy örök életre legjobb barátok lesznek, vagyis a kapcsolatuk mindig is plátói marad, akkor a srác valószínűleg rút lehetett, mint az éjszaka.

– Mert eszem ágában sincs – felelte Johnny. – Veszélyesnek tűnik. Ti viszont imádjátok a veszélyt. Nem igaz, Emma?

Emma elvigyorodott. Kitnek úgy tűnt, hogy az apja igencsak jól ismeri a lányt. Nyilvánvalóan többször járt már itt, hogy kérdezősködjön. Kit ez alapján furcsának találta, hogy ő most látja először Emmát, bár igaz, ami igaz, nem tartott mindig az apjával a piacra. Miközben a lány a zsebébe nyúlt, majd elővett egy köteg bankjegyet és átadta az apjának, Kit eltűnődött, vajon járt-e Emma valaha a házukban. Valahányszor az apjához kuncaftok jöttek, leküldte a fiút az alagsorba, ráparancsolva, hogy maradjon ott, és meg se mukkanjon.

– Azok az alakok, akikkel üzletelek, nem olyan emberek, akikkel meg kéne ismerkedned. – Mindössze ennyi magyarázattal szolgált.

Kit egyszer véletlenül a kelletténél hamarabb jött vissza a földszintre, és meglátta az apját egy csapat köpenyes-csuklyás szörnyeteg társaságában. Kit legalábbis úgy gondolta, hogy szörnyek: szemüket és szájukat összevarrták, a csuklyájuk alól előbukkanó kopasz fejbőrükön megcsillant a fény. Az apja azt mondta neki, hogy ezek az alakok a *gregoriusok*, azaz Néma Testvérek: árnyvadászok, akiket megsebeztek és mágiával kínoztak, amíg emberfelettivé nem váltak; a gondolat erejével kommunikáltak, és beleláttak mások fejébe. Kit soha többé nem merészkedett fel a földszintre, amíg az apjának „megbeszélése” volt.

Tisztában volt vele, hogy az apja bűnöző. Tudta, hogy a megélhetésük érdekében titkokat árul, bár nem hazugságokat: Johnny büszke volt arra, hogy helytálló információval tud szolgálni. Kit sejtette, hogy a saját élete is hasonló módon alakul majd. Nehéz normálisan élni, ha az embernek folyamatosan úgy kell tennie, mintha nem látná, ami az orra előtt zajlik.

– Hát, kösz az infót – mondta Emma, és elfordult a bódétól. Kardjának aranymarkolata megcsillan a piac kivilágított standjainak fényében. Kit eltűnődött, vajon milyen volna árnyvadásznak lenni. Ha olyanok között élhetne, akik ugyanazt látják, mint ő. Ha nem kéne attól félnie, vajon mi rejtőzik a sötétben. – Viszlát, Johnny!

A lány búcsúzóul még kacsintott... Kitre. Johnny megperdült, és a fiúra meredt, miközben Emma beleveszett a tömegbe a pasijával.

– Mondtál neki valamit? – faggatta az apja. – Miért bámult úgy téged?

Kit védekezõn feltartotta a kezét.

– Nem mondtam semmit – erõsködött. – Szerintem csak észrevette, hogy hallgatózom.

Johnny felsóhajtott.

– Igyekezz kevésbé észrevehető lenni!

Most, hogy az árnyvadászok elmentek, ismét felélénkült a piac. Kit zenére lett figyelmes, és a nyüzsgõ tömeg keltette zaj megint felerõsödött.

– Milyen jól ismered ezt az árnyvadász csajt?

– Emma Carstairs? Évek óta jár hozzám infóért. Úgy tûnik, nem érdekli, hogy megszegi a nephilimek szabályait. Kedvelem, már amennyire bárkit is kedvelni lehet közülük.

– Azt akarta, hogy segíts kideríteni, ki ölte meg a szüleit.

Johnny kirántott egy fiókot.

– Nem tudom, ki ölte meg a szüleit, Kit. Valószínûleg tündérek. A sötét háború alatt történt – közölte önelégült arckifejezéssel. – Igen, segíteni akartam neki egy kicsit. Na és? Az árnyvadászok jól fizetnek.

– És azt akarod, hogy az árnyvadászok valami másra figyeljenek, ne rád – mondta Kit. Csak tippelt, de gyanította, hogy jó nyomon jár. – Mesterkedsz valamiben?

Johnny nagy lendülettel betolta a fiókot.

– Talán.

– Ahhoz képest, hogy titkokat árulsz, jó sok titkot õrzöl – jegyezte meg Kit, és zsebre dugta a kezét.

Az apja átkarolta, pedig ritkán ragadtatta magát ilyen érzelmõs gesztusra.

– Te vagy – mondta – az én legnagyobb titkom.

I

A sír fenekén

— **E**GYSZERŰEN CSAK NEM JÓ EZ ÍGY – mondta Emma. – Már-
mint, ez a kapcsolat.

A vonal túlsó végéről vigasztalhatatlan hangok érkeztek. A lány alig bírta kivenni őket: a Sír bár tetején nem volt valami jó a térerő. Fel-alá járkált a tető peremén, miközben a bár belső udvarát figyelte. A zsakaranda fákon fényfüzerek tündököltek, és elegáns, ultramodern asztalok meg székek álltak a kerthelyiségben. Az egész udvart ugyanilyen elegáns, ultramodern fiatal nők és férfiak lepték el, kezükben borospoharak csillogtak, akár a piros, fehér és rózsaszín buborékok. Valaki kibérelte a bárt egy partihoz: két fa közé csillámmal díszített, ”Boldog születésnapot!” feliratú transzparenst feszítettek ki, és a tömegben pincérek köröztek könnyű harapnivalóval teli tálcákkal.

Az előkelő partit elnézve Emma valamiért kísértést érzett, hogy elrontsa a bulit: lerúgjon néhány cserepet a tetőről, vagy leszaltózzon a tömegbe. A Klávé azonban jó időre dutyiba zárta volna az ilyen viselkedésért. A mondénoknak még csak *megpillantaniuk* sem volt szabad az árnyvadászokat. És a lány hiába ugrott volna le az udvarba, a bulizók észre sem vették volna. Álcázó rúnák borították a testét, amiket Cristina rajzolt fel rá, és a varázslatuk láthatatlanná tette őt mindazok számára, akik nem bírtak a Látás képességével.

Emma felsóhajtott, és ismét a füléhez szorította a telefont.

– Oké, akkor a *mi kapcsolatunk* – mondta. – Nem jó a *kapcsolatunk*.

– Emma! – sziszegte Cristina hangosan a háta mögött. A lány megfordult, bakancsos lábával a tető peremén egyensúlyozva. Cristina az enyhén lejtős zsindeyen üldögélt mögötte, éppen egy dobókést polírozott egy halványkék anyagdarabbal. Éppolyan színűvel, mint a gumik, amikkel sötét haját hátrafogta. Cristina mindig takaros és rendezett volt: fekete harci szerelésében ugyanolyan elegánsan festett, akár egy üzletasszony egy méregdrága kosztümben. A nyakában arany szerencsehozó medál lógott, és ahogy lerakta maga mellé a halványkék anyagba csavart kést, a kezén megcsillant családi gyűrűje, rajta a Rosales nevet jelképező rózsamintával. – Emma, emlékezz, mit mondtam! Arról beszélj, hogy te mit érzel!

Cameron még mindig karattyolt a vonal túlsó végén, valami olyasmit magyarázott, hogy személyesen kéne megbeszélniük a dolgot, Emma viszont tudta, milyen értelmetlen volna ez. Az udvarra összpontosított: tényleg egy árnyék suhant át odalent a tömegben, vagy csak a képelete játszott vele? Talán csak káprázott a szeme. Johnny Rook általában megbízható volt, ráadásul *nagyon* magabiztosnak tűnt a ma estével kapcsolatban, de a lány utált állig felszerelve és teljesen felpörögve azal szembeülni, hogy nincs kivel harcolnia, így nem tudta levezetni felgyülemlett energiáit.

– Én *magamról* beszélek, nem *rólad* – mondta a telefonba. Cristina bátorítóan mutatta fel a hüvelykujját. – Úgy érzem, hogy rosszul vagyok tőled. – Szélesen mosolygott, Cristina viszont a kezébe temette az arcát. – Szóval, nem lehetnének megint csak barátok?

Kattanás hallatszott, ahogy Cameron véget vetett a hívásnak. Emma visszadugta a mobilját az övébe, és megint a tömeget pásztázta. Semmi gyanúsat sem látott. Bosszúsan felkaptatott a tető ívén, majd lehuppant Cristina mellé.

– Hát, ez jobban is alakulhatott volna – mondta.

– Gondolod? – Cristina felemelte a fejét. – Mi történt?

– Nem tudom. – Emma felsóhajtott, és az irónjáért nyúlt, a finoman kidolgozott, adamantin íróeszközért, amivel az árnyvadászok a bőrükre vésték a védelmező rúnákat. Faragott nyele démoncsontból készült,

és a lány nem mástól kapta, mint Jace Herondale-től, a legelső sráctól, akibe belezúgott. A legtöbb árnyvadász olyan gyorsan elhasznált egy-egy irónt, akár a mondénok egy ceruzát, ám ez az eszköz nagyon becses volt Emmának, így olyan gondosan ügyelt rá, akár a kardjára. – Mindig ez történik. Minden rendben volt, aztán egy reggel úgy ébredtem, hogy már a srác hangjától is elfogott a hányinger. – Büntudatosan nézett Cristinára. – Én tényleg *megpróbáltam* – tette hozzá. – Hetekig vártam! Reméltem, hogy javulni fog a helyzet. De csak egyre rosszabb lett.

Cristina megpaskolta Emma karját.

– Tudom, *cuata* – vigasztalta barátnőjét. – Egyszerűen csak nem az erősséged a...

– Tapintat? – találgatott a lány. Cristina szinte akcentus nélkül beszélt angolul, és Emma gyakran el is felejtette, hogy nem ez az anyanyelve, hanem a spanyol. Ráadásul Cristina ezeket leszámítva még hat nyelven beszélt. Emma az angolon kívül csak néhány kifejezést ismert spanyolul, görögül és latinul, valamint három démoni nyelven tudott olvasni, és öten káromkodni.

– Azt akartam mondani, hogy a párkapcsolat – felelte Cristina, és sötétbarna szemében derű csillant. – Még csak két hónapja vagyok itt, de te ezalatt megfeledekedtél három randiról Cameronnal, kihagyta a szülinapját, most pedig szakítottál vele, csak azért, mert unod magad őrájárat közben.

– Cameron folyton csak videojátékozni akart – panaszkodott a lány.

– Utálom a videojátékokat.

– Senki sem tökéletes, Emma.

– De vannak, akik tökéletesek egymás számára. Nem gondolod, hogy ebben van valami?

Cristina arcára mintha furcsa kifejezés ült volna ki, de olyan gyorsan eltűnt, hogy Emma azt hitte, csak képzelte. Néha eszébe jutott, hogy bármilyen jól kijön Cristinával, igazából nem ismeri: nem *ismeri* úgy, mint Juliant, az ő Julesát, úgy, ahogy csak azt lehet ismerni, aki vel az ember gyerekkora óta együtt tölti élete minden pillanatát. Bármi is történt Cristinával Mexikóban – bármiért is menekült Los Angelesbe, bármiért hagyta hátra a családját és barátait –, semmit sem árult el róla Emmának.

– Hát – mondta Cristina –, legalább bölcs előrelátást tanúsítva magaddal hoztál engem, hogy támogassalak és átsegítselek ezen a nehéz időszakon.

Emma oldalba bökte barátnőjét az irónjával.

– Nem *terveztem* úgy, hogy szakítok Cameronnal. Csak itt vagyunk, ő meg felhívott, és megláttam a képét a telefonomon... vagyis hát egy láma képét, mivel nincs fotóm Cameronról, úgyhogy egy lámát használtam helyette... és olyan dühös lettem attól a lámától, hogy egyszerűen nem bírtam magammal.

– Szegény Cameron pórul járt a lámával.

– Lámával csak rosszul járhat az ember, nem? – Emma megfordította az irónját, és nekiállt a bőrére rajzolni a biztosléptűség jelét. Büszke volt rá, hogy rúnák nélkül is remek az egyensúlya, de a tetőn valószínűleg nem ártott az óvatosság.

Elszorult a szíve, ahogy Julianre gondolt, aki most a messzi Angliában volt. A fiú örült volna, ha látja, milyen elővigyázatos. Biztos tett volna valami vicces, kedves és önironikus megjegyzést. Borzasztóan hiányzott Emmának, de a lány sejtette, hogy ezzel jár, ha valakiket parabataikapcsolat köt össze, azaz nem csupán a barátság, hanem a mágia ereje is.

Az összes Blackthorn hiányzott neki. Egész gyerekkorában Julian meg a testvérei voltak a játszópajtásai, és tizenkét éves kora óta velük élt: azóta, hogy elvesztette a szüleit, Julian pedig, akinek már évekkel azelőtt elhunyt az édesanyja, elveszítette az apját. Az egyke Emma hirtelen egy nagy, hangos, lármás, szerető család tagja lett. A beilleszkedés nem ment zökkenőmentesen, de Emma mindegyiküket imádtta, a szégyenlős Drusillától kezdve a krimirajongó Tiberiusig. A Blackthorn testvérek, akiknek brit gyökereik voltak, a nyár elején elutaztak, hogy meglátogassák a dédnagynénikéjüket Sussexben. Julian elmagyarázta, hogy Marjorie néni már majdnem százéves, így bármelyik pillanatban meghalhat; *muszáj* volt meglátogatniuk. Ezt diktálta a kötelesség.

Így hát két hónapra elment az egész család, kivéve a nagybátyjukat, az Intézet vezetőjét. Emmát súlyosan megviselte a változás. A zajos Intézet egyszeriben csendes lett. És az volt a legrosszabb, hogy folyamatosan *érezte* Julian hiányát, állandóan nyugtalanság kínozta, enyhe fájdalom szúrta a mellkasát.

Az, hogy Cameronnal kezdett járni, nem segített, Cristina érkezése viszont annál inkább. Megszokott dolog, hogy a tizennyolcadik életévüket betöltő árnyvadászok ellátogassanak külföldi intézetekbe, és megismerkedjenek a különféle helyi szokásokkal. Cristina Mexikóvárosból érkezett Los Angelesbe – ebben önmagában nem volt semmi szokatlan, ám a lányon kezdettől fogva érződött, hogy menekül valami elől. Emma pedig a magány elől menekült. Menekülés közben botlottak egymásba, és olyan gyorsan lettek legjobb barátnők, hogy Emma el sem tudta hinni.

– Legalább Diana örülhet majd, hogy dobtad Cameront – mondta Cristina. – Nem hinném, hogy kedvelte a srácot.

Diana Wrayburn volt a Blackthorn család oktatója. Borzasztóan okos, borzasztóan szigorú, és borzasztóan elege volt abból, hogy Emma folyton elalszik az órán, mert kimaradt éjszakára.

– Diana úgy gondolja, hogy bármilyen párkapcsolat csak elvonja a figyelmünket a tanulástól – felelte a lány. – Minek randizni, ha helyette megtanulhat az ember még egy démonnyelvet? De tényleg, ki ne akarná tudni, hogyan kell azt mondani purgatóriumi nyelven, hogy „Szeva, mizu?”

Cristina elnevette magát.

– Mintha csak Jaimet hallanám. Ő is utált tanulni.

Emma felkapta a fejét: Cristina ritkán említette a barátait vagy családtagjait, akiket hátrahagyott Mexikóvárosban. Emma tudta, hogy Cristina nagybátyja vezette az ottani intézetet, amíg meg nem ölték a sötét háborúban, és ekkor az édesanyja vette át az igazgatói posztot. Azt is megtudta, hogy Cristina apja meghalt, amikor a lány még kicsi volt. De ezenkívül nem sokat tudott róla.

– Diego viszont nem. Ő imádta a tanulást. Élvezte, ha szorgalmat csinálhatott.

– Diego? A tökélyek tökélye? Akiért anyukád úgy odavan? – Emma ismét a bőréhez érintette az írónt, és elkezdte az alkarjára rajzolni a távolbalátás rúnáját. A felsője könyékig ért, alatta beborították a bőrt az alig látható, fehér hegek, amiket a rég elhasznált rúnák hagytak maguk után.

Cristina odanyúlt, és kivette a kezéből az írónt.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Elit cím az Elit teamnek!

Olvasni öröm, egyedileg birtokolni különleges.

Korlátozott, zártkörű terjesztés a premierig!

GAZDAGÍTSA A KÖNYVTÁRADAT

értékes, számozott példánya!

Már előrendelhető!

LÉGY AZ ELSŐK KÖZT, AKIK MEGSZERZIK,

hogymég értékeesebb legyen

a példányod!

Az Elit start időpontját itt találod:

[Nekem ez kell!](#)

MOST

-21% KEDVEZMÉNNYEL lehet a tiéd!

+ AJÁNDÉKot is kapsz mellé!

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most,
mielőtt elúszik az esély!

Kizárólag itt kapható:

[Kérem máris a legkisebb sorszámú példányt!](#)

– Hagyd csak! Majd én. – Azzal folytatta a rajzolást. Zseniálisan értett a rúnákhoz, gondosan és precízen húzott meg minden vonalat. – Nem akarok Tökély Diegóról beszélni – jelentette ki. – Anyám bőven eleget beszél róla. Kérdezhetek valami mást?

Emma bólintott. Az író is ismerősen karcolta a bőrét, az érzés szinte kellemes volt.

– Tudom, hogy azért akartál idejönni, mert Johnny Rook azt mondta, mostanában olyan holttestek kerülnek elő, amiket írásjelek borítanak, és úgy gondolja, ma este itt fog felbukkanni egy ilyen tetem.

– Pontosan.

– És te azt reméled, hogy azon ugyanolyan írásjelek lesznek, mint amik a szüleid testét borították.

Emma akarata ellenére megdermedt. Ha bárki szóba hozta a szülei meggyilkolását, úgy érezte, mintha csak tegnap történt volna. Még akkor is, ha valaki olyan tapintatosan említette meg a dolgot, ahogy Cristina.

– Igen.

– A Klávét azt mondja, Sebastian Morgenstern gyilkolta meg a szüleidet – folytatta Cristina. – Diana ezt mesélte nekem. Mindenki ezt hiszi. De te nem hiszed el.

A Klávét. Emma a Los Angeles-i éjszakába meredt, a várost elborító fényárra, a Sunset sugárutat szegélyező rengeteg hirdetőtáblára. Milyen ártalmatlan szónak tűnt a „Klávét”, amikor először hallotta! A Klávét egyszerűen a nephilimek kormánya volt, aminek tagja lehetett minden aktív árnyvadász, aki betöltötte a tizennyolcat.

A Klávében minden árnyvadász egy-egy szavazattal bírt, és elméletileg minden szavazat egyenlő súllyal esett a latba. Valójában azonban egyes árnyvadászok befolyásosabbak voltak, mint mások: mint minden politikai pártban, a Klávében is akadt korrupció és előítélet. A nephilimek számára a Klávét határozta meg a szigorú becsületkódexet és szabályzatot, amit minden árnyvadásznak be kellett tartania, különben borzalmas következményekkel számolhatott.

A Klávét mottója: *A Törvény szigorú, de a Törvény a Törvény*. Minden árnyvadász tudta, mit jelent ez. A Klávét Törvényének szabályai előtt muszáj fejet hajtani, bármilyen nehéz vagy fájdalmas is. A Törvény